

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

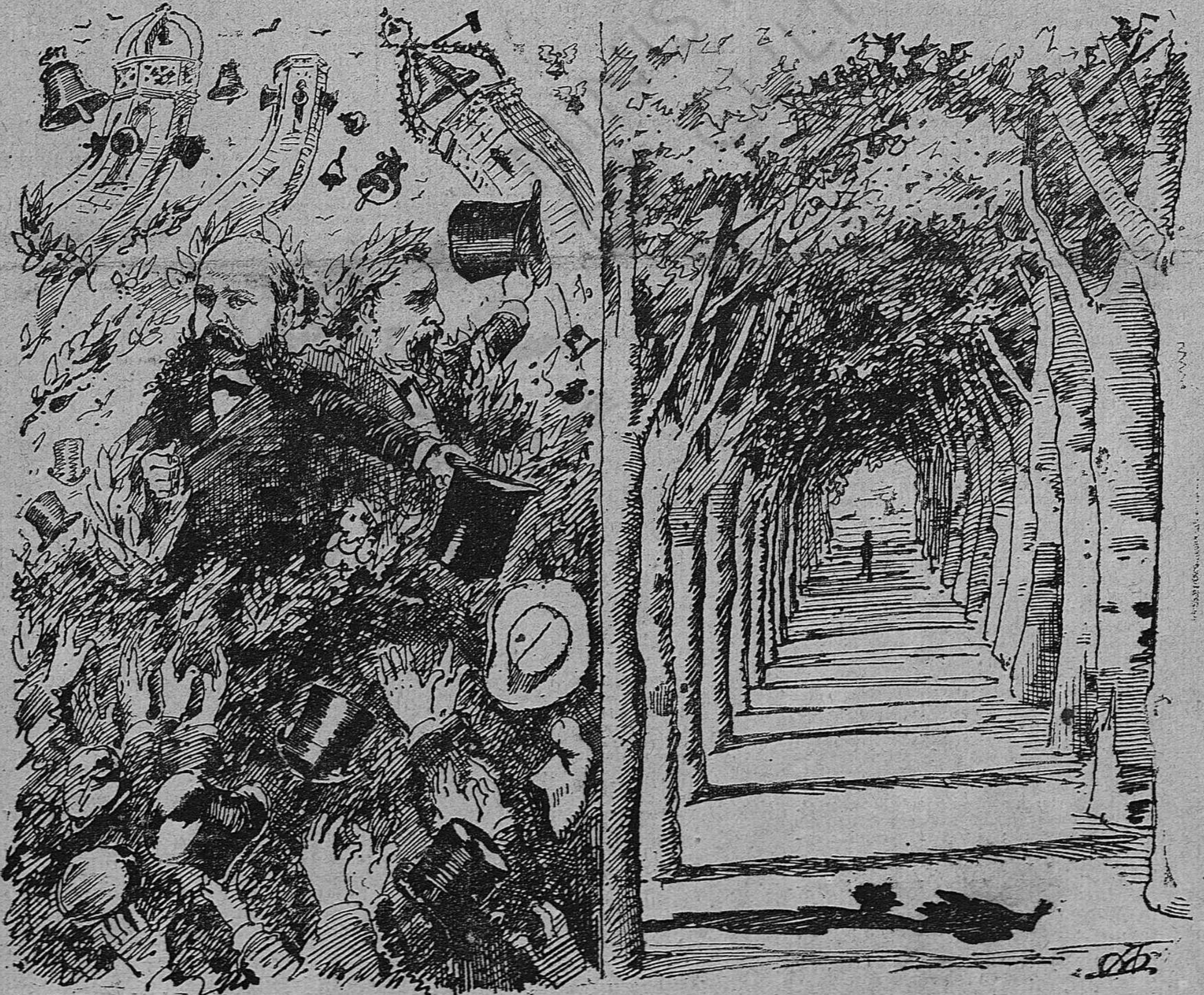
PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16
Estranger. 16

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS.

Arribada á Barcelona d' en RIUS Y TAULET
yd' en COLLASO Y GIL.

També 's diu que va arribar un tal Sr. Maspons;
sí, sí, un diari de Madrid ho porta.

DIVENDRES, DISSAPTE Y DIUMENJE.

Divendres: Gran reunió en lo *Foment de la producció nacional*.

Dos senyors de sa casa, que van volerse ficar á la casa dels altres, trobaren lo que troban sempre 'ls qui, sense ser l' ocasió oportuna, volen sentar plassa de redentors; desaires y desprecis.

Figúrinse doscents síndichs dels gremis reunits per escoltar las condicions per arreglar la qüestió del gas.

Aquells senyors de sa casa deyan:—«Vostés comensan per encendre 'ls metxeros, després las empresas pagarán per vostés y luego 'l govern treurá l' impost...»

Y esclamava un síndich:—«Nosaltres no podem encendre 'ls metxeros porque hi ha una real ordre que 'ns ho impedeix. Que las empresas paguin y 'l govern tregui l' impost, no hi ha res que dir; pero que nosaltres comensem per encendre 'ls metxeros, aixó si qu' es impossible. Si l' obstinació del Ajuntament y del govern dura cinquanta anys, estarém cinquanta anys á las foscas.»

Aplausos y bravos.—Y després de varios incidents, un dels redentors esclama:—«Donchs, mirin, senyors: si no partim de la base d' encendre primé 'ls metxeros, es inútil que discutim...»

No vá tenirho que dir dugas vegadas.

Un síndich s' aixeca y 's posa 'l sombrero, un altre segueix, quatre més fan lo propi y en ménos de un minut la reunió ab tan de traballs convocada queda dissolta. No s' hauria evaporat mes facilment una caldera de gas, ahont hi haguessen fet un forat.

No quedan més que 'ls dos redentors.

Si al obrirse la sessió tenian una cara rodona com una O, al aixecarse la tenian llarga com una I.

Y aixís acaba 'l primer acte. Comentari: «*Barcelona está conmigo con el corazon y con el juicio.*»

*

*

Dissapte. Son las set del vespre. Está á punt d' arribar lo carril de Zaragoza.

A l' estació hi ha gran concurrència; comensan á anarhi cotxes y carratelas. Son consumidors de tres peles com deya 'l Brusi.

La plataforma esta atestada, y cuidado que la plataforma de la estació de Zaragoza es espayosa.

Sona la campana, xiula la locomotora, 'l tren s' adelanta majestuós, moderant la seva marxa: un aplauso estrepitos, frenétich fá tremolar l' espay. Pocas vegadas se veu una manifestació mes solemne y espontánea.

Si 'l Brusi hi era y no hagués estat en antecedents hauria cregut que arribava en Maspons.

Y no obstant no era en Maspons; eran en Rius y Taulet y en Collasso y Gil, defensors dels interessos de Barcelona en lo Congrès.

Lo poble barceloní 'ls pegava un deute de agrahiment, de la manera qu' ell sap pagar aquests deutes, ab entusiasme, ab devoció.

¡Quin aplauso!... Rompent la multitud compacte y apinyada, atravessan la sala y surten á fora. Un altre aplauso nutrit com lo primer, com ell entusiasta.

Totas las classes y condicions estavan barrejadas y confosas en un mateix sentiment: no hi havia distinció de partits: era Barcelona que aplaudia no sols als qui arribavan, sinó als qui en la qüestió del gas y en l' interpelació del Congrès han sapigut ser intérpretes de las sevas aspiracions.

La guardia-civil y 'ls agents d' ordre públich repartits per allá en gran número, no van tenir lo mes petit pretext d' intervenir en la qüestió.

Aixís se porta un poble digne de la llibertat. Ja 'ls diputats de Barcelona ocupan lo cotxe que tenian preparat; ja 's posa en camí la comitiva.

Cent setanta vuit carruatjes segueixen al primer, y atravessan varios carrers de Barcelona.

L' aplauso y l' ovació no cessan un sol moment, extenentse com una reguera de pólvora encesa.

Y no sona mes que l' aplauso; ni un crit, ni una imprudencia. Es un poble major d' edat lo poble que així 's porta.

La manifestació termina davant del domicili del Sr. Collasso, plassa del Comers, á la vista del govern de la provincia.

Sr. Governador, si 'u vá veure podia enviar un telégrama 'l Sr. Romero Robledo.

Podia dirli: «*Barcelona está con V. E. con el corazon y con el juicio.*»

Aixís termina 'l segon acte.

*

*

Acte tercer: Diumenje. surt lo Brusi.

Si no estava mullat com un pollastre, tenia las plomas humidas y 's coneixia que s' havia aixugat feya poca estona.

Lo Brusi deya: «Abir á l' estació del carril de Zaragoza hi havia unas 150 personas esperant l' arribada d' en Rius y Taulet y de 'n Collasso. Quan varen baixar del cotxe, varen ressonar alguns aplausos...»

Que 'l Brusi es molt vell, tothem ho sap.

Pero que haja perdut la vista, y qu' estiga atacat de las orelles, y aixó que las orelles constitueixen casi 'l seu millor adorno, es cosa que poch ho sabian.

Hi havia milers de personas y no 'n vá veure més que 150. Vá ressonar una tempestat d' aplausos y no 'n vá sentir sinó alguns.

Una de dos, ó es sort y cego, ó diu mentides com las criaturas.

Y tant si es cego com si es sort, com si diu mentides imitant á las criaturas, tot son sintomas de que 'l Brusi es vell, de que 'l Brusi se 'ns en vá.

¡Pobre Brusi! No tardarém gaire temps en veure als altres diaris, un anunci de aquells que fan bullir l' olla del *Diari* en los següents termes:

EL DIARIO DE BARCELONA

HA SUBIDO AL CIELO.

R. I. P.

Se invita á los barceloneses á la misa de ángeles que se celebrará por su alma en la capilla de S. Cristófol del Regomir.

El duelo se despide en el gasómetro.

Aquest será l' últim acte.

P. K

PLANU DEL CONTRIBUYENT.

Portant las butracas «netas», s' esclama 'l contribuyent: «¡Ay! no pot passá un moment, que no 'm vinguin per pessetas. Aquests grans planters de vages sols los pagos son los fruits que están donant, y si acás algú se 'ls queixa... la mateixa... lo «costium» de anar pagant. ¡Infelís! Sent pagano, passa aixís.»

Ja per qualsevol futesa s' han de pagar molts diners y pagar per no fer res... y pagar, per tota empresa. Los pagos son, sa mania: nit, y dia, trevalla, sols per pagar, puig t' «escórnan» per moments, si no tens, prou diners... n' has de buscar. ¡Infelís! Sent pagano, passa aixís.»

Hasta á mí m' ha fet pensar qu' ab la marxa que portém, enrahonar ja no podrém, puig també 'ns farán «pagar.» Es lo medi mes astut fer lo «mut.» Mes... també podria sé que un nou «plan» especulessin, y que fessin «pagar» á qui no digués ré. ¡Infelís! Sent pagano, passa aixís.»

Devasta mes, eixa plaga que la «*phylloxera*» en pes, porque 's menja molts diners y el final... qui xerra «pagar.» Paga «drets...» y paga «lorts» sempre «morts» lo contribuyent carrega; y entre-mitx de paga tanta qu' hasta espanta... podem dir... que ve ¡la paga! ¡Infelís! Sent pagano, passa aixís.»

Me sembla que al cap-de-vall, valdrá mes viure al infern! puig al menys allí, 'l govern no 's draga tant al vasall... Ja mes no 'm vull exclamá, sé qu' en vá las paraulas vaig «gastari», puig se sap que, si algú 's queixa, ¡la mateixa! per 'ab 'e d' anar pagant. ¡Infelís! Sent pagano, passa aixís.

S. GOMILA.

Paraulas del Brusi parlant de l' arribada de 'n Collasso y de 'n Rius y Taulet:

«Hi havia un 150 correligionaris esperantlos per donarlos la benvinguda.»

«Correligionaris de qui? De 'n Rius y de 'n Collasso? No es exacte.»

Si acás correligionaris de 'n Brusi.

Los 150 qu' ell vá veure eran guardia-civils y agents de policia.

Un venedor de la *Campana*, com saben los nostres lectors, vá sortir de la presó plé de contusions y de feridas.

Lo pobre home qu' es en Domingo Masferrer, conegut per lo *Dimoni* no vá tenir mes remey que acullirse á un llit del Hospital.

Aquest fet ha promogut varios remittits del escarceller, varias contestacions y la determinació que ha prés lo director de la *Gaceta de Barcelona* de portar l' assumpto als Tribunals.

Lo jutje ventilará aquest fet, que vá produhirnos verdadera indignació.

Un tal Nobiling dispara una perdigonada al emperador de Alemania.

Hi ha sospitas de qu' aquest fulano es socialista, y 'l govern Alemany esclama: «guerra á mort als socialistas.»

Un detall: En Nobiling á mes de socialista era perit agrónomo. Ab la mateixa lógica podrian exclamar: «Guerra á mort als perits agrónomos.»

Aixó 'm fá l' efecte d' aquells que 'l veure qu' alguns consumidors de gas, no volian encendre 'ls metxeros, deyan:

«Que 's rompin las canyerías.»

Un periódich qu' es órgano dels progressistas de Portugal, diu textualment:

«Una de las rahons porque clamém contra 'l rey es porque no 'ns crida al poder. Una de las rahons porque no hi clamavam temps endarrera era porque esperavam que 'ns hi cridés.»

Al veure aquesta franquesa 'ls constitucionals d' aquí se 'n llaparán los bigotis.

Ja ha arribat la gent macarena de Madrid, la tropa dels Concerts de música espanyola que vá treballar durant la Exposició de París en lo *Palacio del Trocadero* y que s' ha fet sentir ab éxit ab lo Teatro del Príncep Alfonso de Madrid.

Aqueixa gent del salero y de la gracia, donarén un concert avuy en lo gran Teatro del Liceo, *La Campana* que també es de *Gracia* no deixarà d' anarhi á veure y aplaudirlos.

Fassin vostés lo mateix, que tindrán lo gust de trobarhi 'ls senyors Rius y Taulet y Collasso y Gil. Al menos se han invitat.

Nota: Greyém que no hi trobarém al senyor Maspons.

Pressupuesto de la guerra y que no n' han volgut treure un xavo:

¡Cent cinquanta y un milions de pessetas! Y després demanin que 'ns fassin carrils y carreteras....

Y calculin qu' aquest pressupuesto es en temps de pau.

Aquests si que poden exclamar:

«¡Si aixó es pau, ni may que hi haji guerra!»

Martirologi de la premsa barcelonesa:

En poch dias, desde que dura la qüestió de gas, han sigut multats ab 25 duros *La Publicidad* y *La Calavera*.

Ab 50 duros: *El Comercio*, *La Correspondencia*, *La Imprenta* y *El Anunciador de Cataluña*.

Han sigut suspesos: *La Imprenta* per 10 dias.

Han sigut entregats als tribunals: *El Mosquito*, *El Anunciador de Cataluña*, *La Imprenta*, *Las Afueras* y *La Publicidad*.

Han sigut suprimits: *El Anunciador de Catalunya, El Comercio de Barcelona, La Critica, La Publicidad, El Látigo, El Anunciador catalan y El Anunciador Universal.*

Total set morts y dotze ferits vistos. De llavors ensá ha sortit un decret de amnistia, y ni un sol periódich descalabrat ha pogut aprofitarse'n.

Lo govern es molt generós. Jo fos d' ell posaria una taula á la Boqueria, ab un rétol que dignés:

«Carne de periódico á 18 cuartos la tercia.»

Alguns curiosos, un dia de aquesta senmana varen veure al Sr. Aldecoa pujant al tren correo de Zaragoza.

Y aquests curiosos deyan:

—Al últim se n' ha anat.

Y no obstant en lo próxim tren vá tornar á Barcelona.

Nada: 'l govern créu qu' encare té alguns partidaris, y 'ns torna al governador per acabarlos de perdre.

Lo Papa envia un emissari á Berlin, ab una missió espessa.

Jo 'ls ajudaré á atacar als socialistas, á acabar ab ells; pero 'l govern de Alemania ha de derogar las lleys contra 'ls católichs.»

¡Bè, home!... Toquém y toquém.

¡Atacar als socialistas... acabar ab ells... ¿Y qué? No basta una excomunió per lograr aquest objecte?

¿Derogar las lleys contra 'ls católichs?... Es á dir donaríos' ho tot pastat y cuit, y amanit!

Antigüament los cristians buscavan lo martiri. Are buscan martirisar als socialistas.

¡La pau de Cuba!...

Al últim sembla que será veritat.

Vels' hi aquí una obra que l' han anada repartint per entregas, tot dihent sempre. «Ya toca á su término.»

Y tot tocant al seu terme, ha durat deu anys.

Y 'l país pagant sempre 'ls repartos.

* * *

Y apropósit.

Aquesta vegada que la pacificació sembla qu' es veritat, no hi ha hagut Huminarias. Ab aixó de la huelga del gas, la satisfacció pública está cremada, y no vol pagar l' impost.

Paraulas del *Siglo futuro*, tractantse del atentat comés contra 'l emperador de Alemania.

«Aquesta es la séptima lletra de cambi girada contra l' emperador Guillermo....»

«Donga gracias á la Providencia que l' hi envia 'ls seus avisos en forma de perdigons.»

Lo *Siglo futuro* es un dels periódichs més católichs que hi ha á Espanya.

¿Veritat que 's coneix?

L' Ajuntament de Marsella ha resolt inscriure 'l lema republicá. «Llibertat—Igualtat—Fraternitat» en tots los monuments y edificis públichs.

Fins en las Iglesias.

Si fá tants dias que Barcelona sufreix un eclipse no es que 'l gas estiga apagat, sino que hi ha un ajuntament que brilla mes que 'l sol y ofusca 'ls metxeros.

O sino, una proba.

Que l' Ajuntament se 'n vaja á la posta, que dimiteixi, y 'l gas tornarà á brillar tot desseguida.

Dias endarrera varen robar lo rellotje á un particular y l' rellotje 's vá perdre.

Alguns dias després varen robarlo al cónsul de Suissa y la policia mateixa vá tornar-lo.

¿Y 'l lladre?...

Dihent com aquell valenciá del epigrama:

«Lladre; pero no mossegues.»

Los neós aquests dias han destrossat lo nom de Voltaire, de tal manera que ni una manada de llops n' hauria fet mes bona feyna.

Voltaire tenía molta rahó quan deya:

«Las donas y 'ls capellans no perdonan may.»

IMPOSSIBLE!

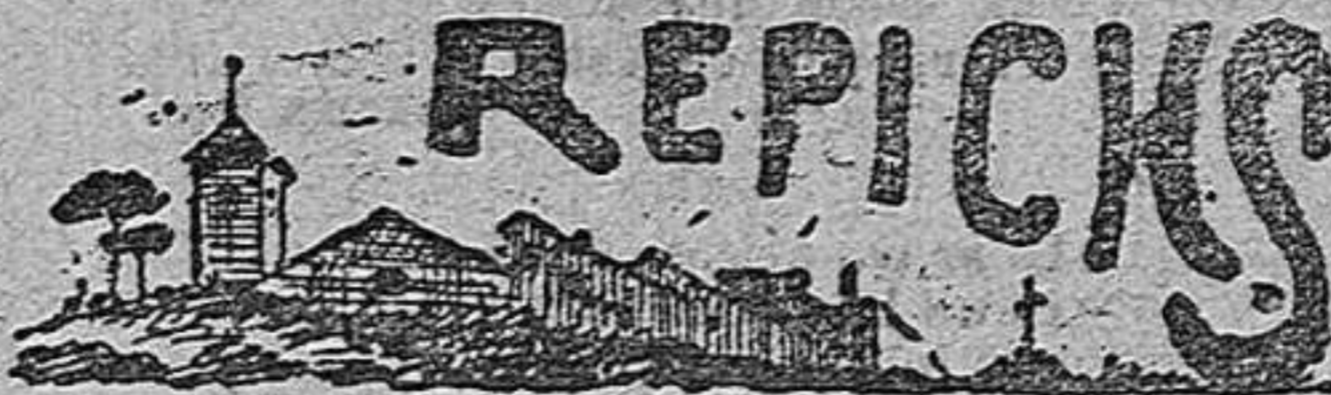
Encare goso pensar en lo temps en que m' aymia ditxosa aprop meu vivia. sense deixarme un instant.

Jo sentia palpar son puríssim cor sensible, y hasta 'm semblava impossible que may la pogués deixar.

Dias felissos passárem; mil cosas van succehir; lo fastidi va venir, y del amor nos cansárem. Al últim la vaig deixar creyent mon amor rissible: pero 'm semblava impossible que la pogués olvidar.

La he trobada aquet matí; ha passat pe 'l costat meu, y he comprés pe 'l posat seu que ni ménos pensa en mi. Ja també jo la he olvidat, y avants no 'u creya possible...! Fins m' ha semblat impossible que ja may l' hagi estimat.

C. GUMÁ.

A la librería de 'n Lopez, hi entra un amich del editor, que porta una màniga bruta de haberse arrimat á la paret y esclama:

—¿Que té un raspall Sr. Lopez?

En Lopez com que quan está atrafegat no coneix á ningú, obra un armari, tréu un llibre y l' hi dona, tot dihent:

—Si es servit.

L' hi havia donat un exemplar del *Manual de la salud de 'n Raspall*.

Una contestació que al nostre humil entendre havia de donar lo director de la *Gaceta de Barcelona* als remitits del Alcaide de la presó, senyor Guerrero:

«A los tribunales voy donde probaros espero que si vos sois un guerrero un guerrero tambien soy.»

Som al mes de Juny, més dels exámens y de las carbassas.

Un cert bisbe examinava á un seminarista, que á todas las questions que l' hi proposavan responia sempre ab un *distingo*.

Al últim varen preguntarli si en cas de necessitat podria batejarse á una criatura ab caldo de l' olla.

«Distingo, va dir: de l' olla que bull á casa de vostra senyoria ilustrisima no senyor, de l' olla que bull á casa mèva, sí, perque aquella será molt grassa y la mèva es aigua clara.»

Lo Conde de Toreno ha donat de baixa á un empleat de ferro-carrils, y aixó que 'ls empleats de ferro-carrils ho son d' empreses particulars.

Si segueixen governant los conservadors, fins son capassos de ficarse 'm á casa y despatxarme la criada.

A Madrid hi ha una numerosa comissió de fabricants de llana de Barcelona, Sabadell y Tarrassa.

Com todas las comissions es probable que se 'n torni de la mateixa manera.

Uy, y ab en Cánovas!...

Tant si s' hi vá per llana, com no, ab en Cánovas sempre se 'n surt esquilat.

Un diputat anomenat Sr. Viñas ha renunciat lo seu càrrech.

Un diputat previsor que vol librar lo seu apellido de la *philoxera*.

Lo rey Victor Manuel anant á cassar un dia vá regalar un cigarro al arcalde de un poblet.

—«Senyor digué lo arcalde, aquest cigarro será la gloria del poble y del ajuntament. Jo me 'l fumaré tota la vida.»

Una actris que s' havia contratat per primera vegada y que tenía pretensions de ser molt guapa, estava ensajant una comedia en tres actes.

Los dos actes primers los sabia molt bé; are en quant al tercer no 'n sabia ni un borrall.

—¿Perqué no l' estudia? l' hi preguntava 'l director de escena.

—Es inútil respongué l' actris.

—¿Cóm es inútil?

—Si senyor, tinch la seguretat de que no faltará un jove que avants de que la comedia s' acabi, enamorat de mí, 'm robaré.

Un amich meu se tréu un duro de la butxaca.

Y un amich seu castellá l' hi pren.

Aquell exclama:—Porta aixó aquí.

Y 'l castellá contesta:—*Ingrato, aun te quejas despues de quitarte un PESO de encima.*

Llegeixo en un periódich de Madrid:

«Siguen las intrigas para que algunos diputados, cualquiera que sea el candidato á la vicepresidencia del Congreso, *vóven en blanco*.»

Y deya un que sentia llegirho.

Are comprench perque 'l general Blanco no torna, perque volen votarlo.

A l' entrada de Novedats, diumenje al vespre á l' hora de la funció:

Un agent de policia 's dona un cop á l' anca esquerra, palpa tot esbarat, mira, 's torna tot gróch y 's queda sense paraula.

¡L' hi havian près lo sabrel!

Es tot lo qu' es pot veure. Los *granujas* prenen lo rellotje als senyors y 'l sabre 'ls polissons.

Lo dia menos pensat se fican á l' Audiencia y s' emportan lo tribunal á la butxaca.

Un xiste.

—Hi ha un papa que devia haber sigut soldat, deya un.

¿Qui es?

—Sixto quinto.

—¿Quina llástima qu' en Mañé y Flaquer no 's diga Mañá y Flaquer.

—¿Per quin motiu?

—Perque tindria dos oficis, y home de dos oficis bunyol segur.

Ja s' estant vestint los gegans per la professó de Corpus.

Y á propósit de gegants.

Si un concejal quan vá á Madrid gasta 70 duros diaris, se desitja saber quan gastaria en un dia lo gegant de ca la Ciutat, en rahó de la seva estatura y proporcions.

A Madrid tres homes fan seguir á un noy cap al Retiro.

Al ser allí fan despullarlo y 'l tiran al estany, emportantseli la roba.

Lo govern es capás de tractarnos de una manera semblant.

Quant 'ns tinga sense roba, 'ns tirarà á l' aygua.

Segons lo *Parlament* lo ministeri Cánovas ja ha comensat á declinar.

Tal vegada tinga rahó 'l Parlament.

Pero si 'n Cánovas declina, fins are no s' ha pogut moure del *nominativo*. O sino que 'u digan los qui forman la nómina.

Lo qu' es al *dativo* ni ha arribat, ni pensa arribarhi, y es menester que 'l constitucionals se desenganyin.

CANTARELLAS.

Has suspés mas esperansas, has mort l' afany del meu cor, com si 'l pobre fos un diari y tú un cert gobernador.

J.

Brillan los teus ulls nineta com dos metxeros de gas... Tánca'ls que si 'ls véu en Faura iquin impost t' hi posará!...

P.

La pau de Cuba. dos cuartos. ¡Ay Cuba, Cuba ditxosa!... Tú la pau, per mí la guerra perque encare 'm viu la sogra.

O.

—Quan bitllets mira en Robrenyo sempre 'ls mira malament, deya en Pascual y no ment puig lo tal subjecte es guenyo.

P. E.

—Ep mestre, veniu aquí
á un pagés deya en Badó;
y aquell girantse va di:
—Per altre m pendréu á mí,
puig jo de mestre no 'u só.

P. E.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse
als ciutadans C. Lonip, Diamant, Pero ¡Ey! y Jenani.
Las demás que no 's mencionan no 'n serveixen, com y
tamp ch lo qu' envian los ciutadans Habitant de la isla
Barataria. M. Basé, Bisto, P. Sala, Torni y Tornaré, B. Mi-
ralles, J. Neyre, Ciutadà tres dies y Rita de Figueras.

Ciutadà Diamant: Aprofitarem alguna cosa; pero fèssans
un favor; quan nos envihi algo fèssa 'l favor de no posarho
tant aglomerat.—Llum Oncle: Hi anira 'l logogrifo numé-
rich.—J. Piquet: Sempre agrairém los séus escrits, pero
'l de aque-la senmala es una mica massa crú.—Gas ó Ma-
tros: H' aniran los dos geroglífichs.—Pare Mitra: Idem lo
de vosté.—J. Roelló: Igual que 'l séu.—J. Tebolí y G.:
Idem idem.—Comerciant de Rosquillas: Hi anira el quén-
to.—Cómich d' Horta: Idem dos geroglífichs.—Pero Grullo:
Igual que molta cosa de lo que vosté 'ns envia.—M. O. M.:
Ja hem aprofitat alguna cosa conforme haurá vist.—A. G.,
J. R.: Lo fet á que 's refereixen es massa atr' ssat; aprofita
la oportunitat de las noticias.—Pero ¡Ey! Ja haurá queda-
dat complascut.—J. Es perillós posar un xiste com lo que
'ns envia, á pesar de que té visos de veritat.—Un maior-
qui de nom: Tot lo mes que podém aprofitar son un parell
de cantarellas.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—A-me-ri-ca-na.
2. ID. 2.ª—A-ma-ga-tall.
3. ENDAVINALLA.—Mantellina.
4. MUDANSA.—Mara.—Rara.—Cara.—Vara.

Para.

5. TRENCA-CAPS.—Salamera.

6. CUADRAT NUMÉRICH.	7	3	5	1	4
	4	5	7	3	1
	3	4	1	5	7
	1	7	3	4	5
	5	1	4	7	3

7. QUADRAT DE PARAULAS.	R	O	M	A
	O	L	O	T
	M	O	G	A
	A	T	A	C

8. GEROGLÍFICH.—Lo dia de S. Tomás es lo
dia mes curt de l' any.

Han endavinat totes 8 solucions los ciutadans Je-
nani, Diamant y Xata de ca 'n Goita; n' han endavi-
nadas 5, D. Setrec, y C. Lonip; 4, Mariano Rasé y
Llum Oncle; y 1 no mes P. Perol.

I.

La segona prima dos
per lligar se sol usar;
la hu-tres per estudiar
al xicot que no es talós.
Qualsevol cosa dos-tres
si acertas la solució:
apa. donchs, mira lo qu' es.
Lo tot, sense dir res mes,
fa 'l servey de canastró.

GUARD Y OLA.

II.

La prima es cosa molt gran
y es un bon guardia la dos.
Casi á totes las monedas
crech que trobarás la tot.

POETA RETIRAT.

ENDAVINALLA.

Brassos tinch sens ser persona
y hasta peus y cul també;
res mes lector te diré
perque pensis una estoba.

POETA RETIRAT.

MUDANSA.

En Toni te un tot al tot
y un tot que sempre está tot,
un dia el trobará mort
sens pensarho sobre 'l tot.

J. REGASENS.

ANAGRAMA.

La tot á tot una tot
per tot á n' el seu marit,
mes aquet qu' es aixerit
no deixa may lo garrot.

J. REGASENS.

TRENCA-CLOSCAS.

Posar los següents noms en columna de manera qu'

una de las ratillas dengui 'l nom d' un poble de Ca-
talunya.

DEMETRIO, ALBERTO, EULARIA, CONCHITA, FLORENCI,
CLIMENT, MATILDE.

PAU GRI-PAU.

TRIÁNGUL.

Horizontal é inclinada de dalt á baix diga la 1.ª rat-
lla una cosa que venen los betas y fils: la 2.ª 's troba
en las montanyas: la 3.ª en los estanys: la 4.ª nega é
dupla, y la 5.ª es una letra.

GEROGLÍFICH.

Honor	lo 2. ⁿ	Diner
	e e e	
H	lo 1. ^{er}	

PAU GRI-PAU.

NOVELAS POLÍTICAS.

EL ALMA AL DIABLO,

NOVELA ORIGINAL ESPAÑOLA

que no dudamos alcanzará un éxito ruidoso.

Forma 1 tomo en 8.º de más de 200 páginas
y se vende á 8 reales en las principales libre-
rías, y en la de Lopez, Rambla del Centro, 20,
Barcelona.

LICOR DE BREA CONCENTRADO

PREPARADO POR MÚNERA.

Es un depurativo de la sangre, combate el
catarro pulmonar, tóses rebeldes, preservativo
del sarampion, tisis, herpes y enfermedades de
la piel.

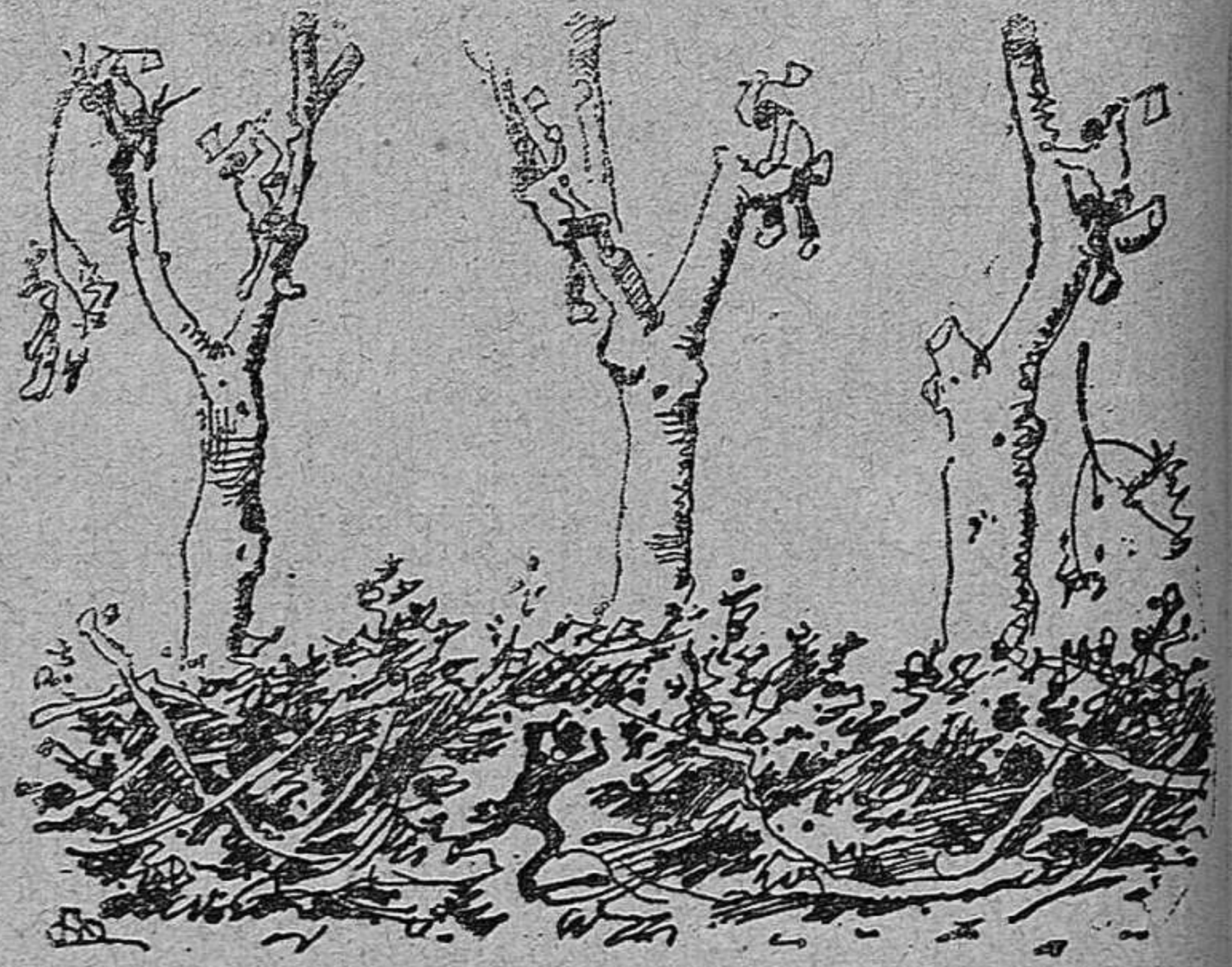
Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

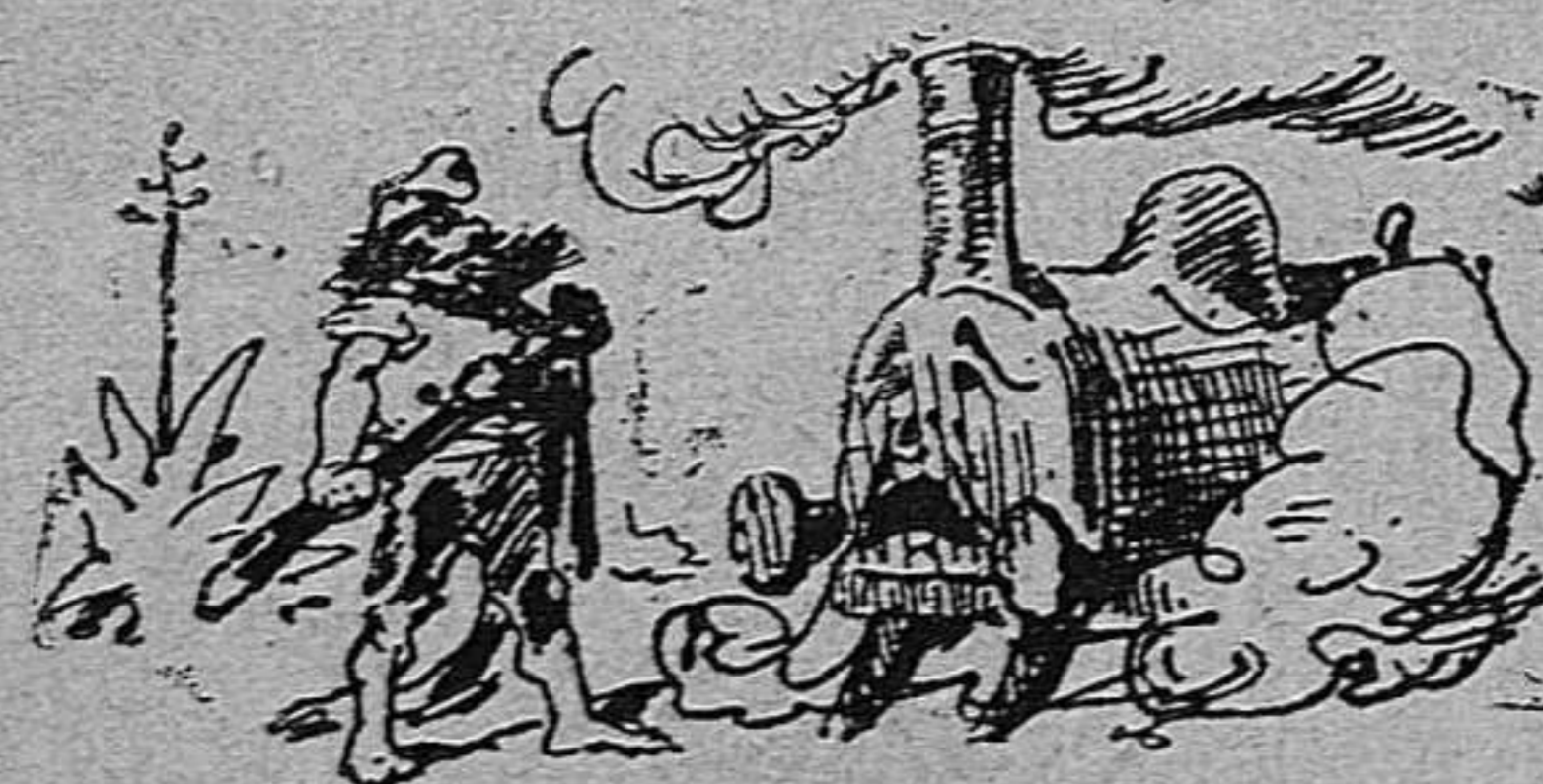
COSAS DE LA SEMANA.

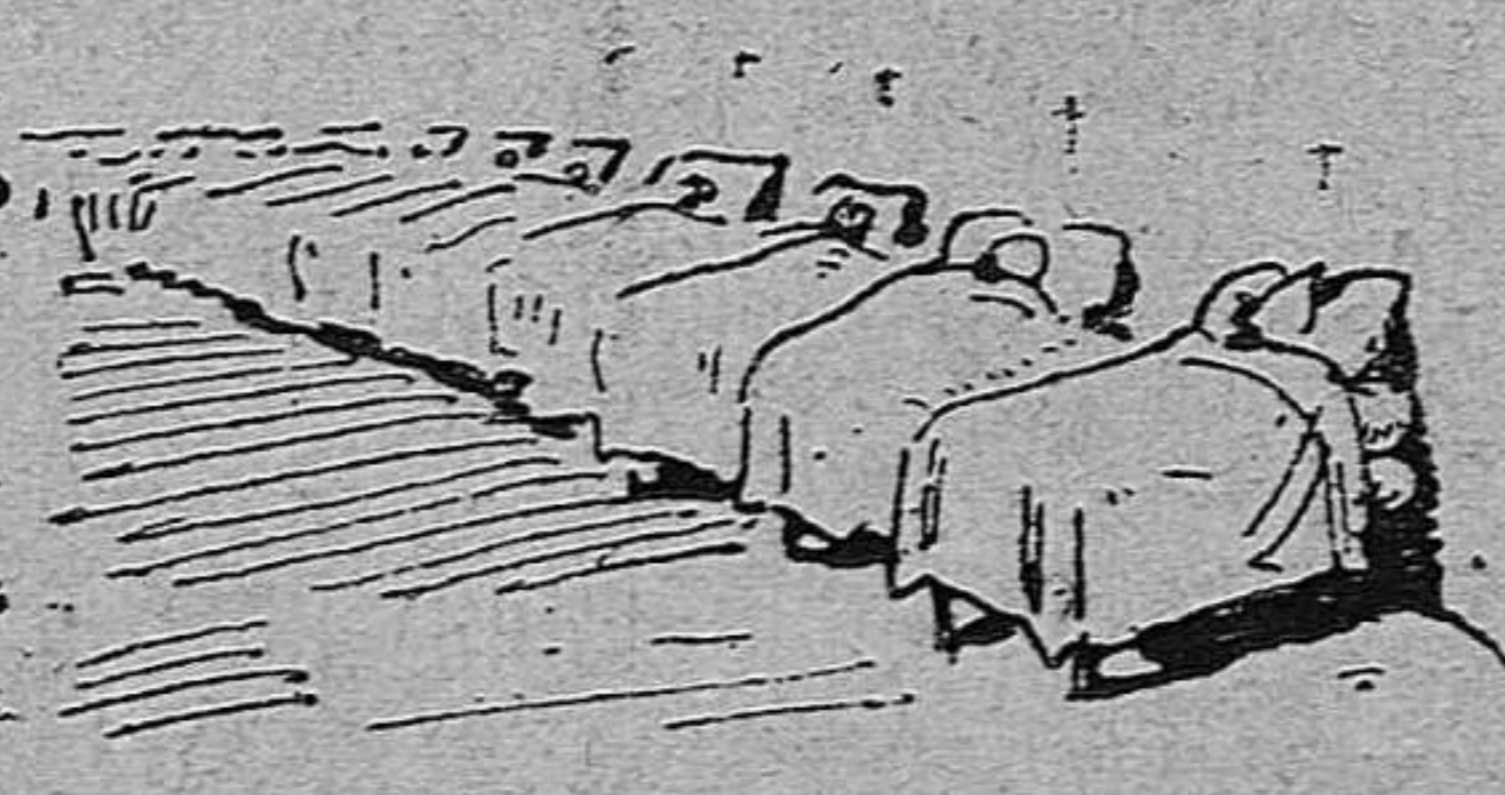
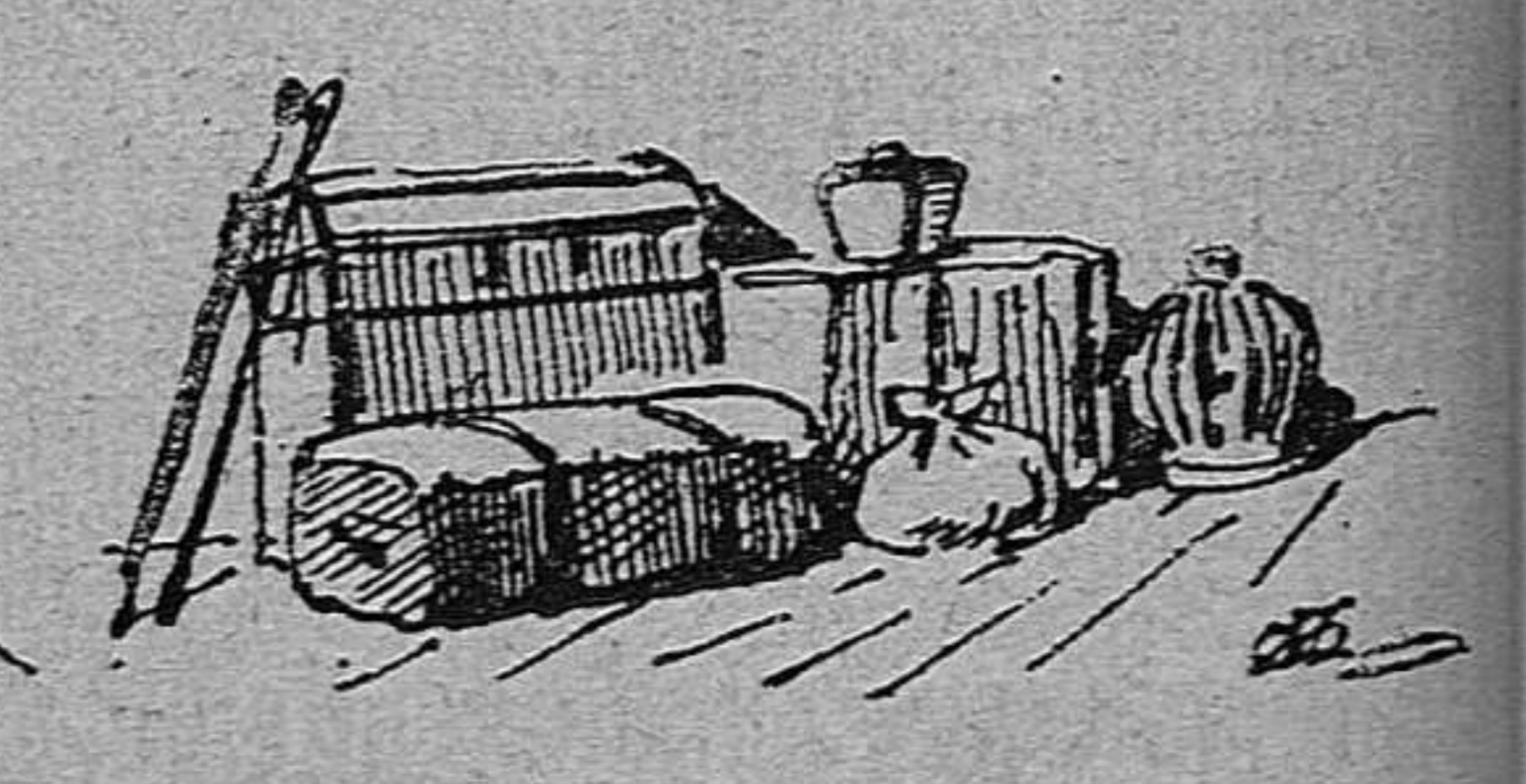
Los abres de la Rambla al hivern.

Los abres de la Rambla al estiu.

¡Viva la sal de España!

Los venedors de la Campana qu' han sortit
de la presó, segueixen sens novetat.

¡Encare no se n' ha anat!